Păcatul va fi odihna rațiunii

On Iulie 14, 2020

Dă-ți interesul de a cuprinde cu mintea și cu sufletul domeniul larg al cunoașterii bazat pe sincronizarea lui "eu însumi" cu "eu însumi mai mult decât mine".

Ceva din mine îmi cerea mai mult decât altora, oricât de tare mă împotriveam. Era o poruncă nemiloasă și neclintită, dar nu știam de unde vine și nu voiam să las capul jos. Așa să fie, mă gândeam eu, asta să fie știința mea și să-mi zădărnicească toate eforturile. Prin comparație, orice alt păcat am comis sau voi comite nu este decât un fleac ridicol, deoarece nu am făcut nimănui prea mult rău păcătuind. Păcatele trupești și ale simțurilor nu înseamnă decât plăcerea uitării. Un vis al păcatului, un somn din care trebuie să mă trezesc cu amar de fiecare dată ca să-mi regăsesc vinovăția. Cine știe, poate că gustul pentru cărți, studiul limbii grece, interesul pentru știința profană, poate chiar și Homer și Platon reprezintă pentru mine aceeași poftă de-a uita și sunt un păcat mai grav decât neînsemnatele păcate trupești și ale simțurilor.

*Păcatul nu este decât un cuvânt, dar pentru mine, de acum înainte, va însemna numai dorința disperată de-a uita măcar pentru o clipă de cunoașterea mea cea mai înaltă, de-a uita de Dumnezeu în mine. Păcatul este odihna și somnul sufletului, la fel cum somnul trupului este odihna sa, pentru că, fără el, corpul nu ar putea trăi, fiind legat de lumea finită. De aceea omul, în slăbiciunea și limitarea sa, n-ar putea trăi fără odihna sufletului. De-acum înainte nu-i voi mai reproșa nimănui păcatele. Să le fie iertate toate păcatele, așa stă în firea omului. Pentru mine, odihna rațiunii va fi păcat și păcatul va fi odihna rațiunii, dar faptul că sunt conștient de asta mă face deznădăjduit și nicicând n-o să mai am pace cu mine însumi. **

Leadership: Ești în stare să-ți găsești pacea interioară prin prisma experienței de pendulare între odihna rațiunii și păcatul de a mânca din fructul cunoașterii, încât să meriți să fii tot timpul același tu?

Din fragmentul de mai sus, extras din cartea "Tânărul Ioannis" am învățat un lucru, acela că de la păcat până la sfințenie este doar un singur pas: cunoașterea. Iar aici se pot identifica mai multe feluri de cunoaștere, precum: cunoașterea de sine, cunoașterea binelui, cunoașterea bazată pe fapte observate, cunoașterea bazată pe discernământ (îmbinată cu o gândire vrednică de laudă), cunoașterea bazată pe datele auto-evidente ale experienței, cunoașterea bazată pe observarea comparativă, cunoașterea bazată pe revelația biblică, cunoașterea bazată pe trăire afectivă, care mai apoi este înglobată integral în memoria afectivă a ființei tale.

Datorită cunoașterii de care se arătau interesați tot mai mulți oameni, unii au răspândit ideea de păcat și au inserat mișelește și subtil acest lucru în rândurile bibliei: "Crede și nu cerceta". Ori în prezent, cunoașterea a luat un avânt atât de puternic, încât oamenii efectiv depind de tehnologie mult mai mult decât de frica cuvintelor care le sunt predicate de la amvon. Am înțeles foarte bine acest lucru, și am înțeles mai bine ca oricine, fiindcă într-adevăr cunoașterea este arma cea mai puternică, iar cine dispune de ea conduce lumea în totalitate.

Eu, Fântânăru Neculai-Ioan, sunt unul dintre aceia pentru care cunoașterea se va împlini în concret, nu în abstract. Cred în Dumnezeu prin intermediul cunoașterii pe care am dezvoltat-o în scrierile mele, cu mult discernământ, cu mult suflet, cu multă chibzuință, așa încât am ajuns să mă consider un bun cunoscător al realității concrete, percepând și exprimând trăiri spirituale pe această cale.

Adevărata mea cunoaștere este rezultatul contemplației individuale pe care sufletul o adresează lumii Ideilor în doctrina unei Zeități Universale, dar și în doctrina unei conștiințe individualiste, căci libertatea pe care o reclamă actul de gândire trebuie să rodească din efortul fiecăruia de a observa cu atenția, de a inventa, de a descoperi, de a face o lume mai bună cu ajutorul a ceea ce am eu în mine.

Leadership: Ca să te recunoști pe tine însuți drept un om superior, trebuie să faci dovada unei cunoașteri care are îndrăzneala de a nu-și recunoaște limitele?

Ceva din mine îmi cere mai mult decât altora, datorită laturii personalității mele componistice creative, și îmi cere să îmi expun punctul de vedere vizavi de observațiile pe care le-am colectat din experiența vieții, aprofundând tot mai mult latura sufletească a comportamentului uman, dar și relația mea cu Dumnezeu.

Un singur cuvânt mă oprește să fiu cea mai bună variantă a mea: ignoranța. Doar gândurile și scenariile pe care mi le fac între cele două urechi și cei doi ochi, pot crește șansele de a mă regăsi în paginile unei vieți care se contemplă pe sine în fiecare moment și care în celelalte vieți vede numai oglinzi.

Însăși paginile cărților scrise de mine abundă de prezența fermecătoare a unei gândiri creatoare, asemenea unei vieți care se naște sub ochii unui Dumnezeu care îmi transmite să nu iau în serios păcatele pe care mi le atribuie dorința de a mă ști deasupra tuturor prin cunoaștere. Prin comparație cu credința, mă identific ca un om drept, de mare caracter, bun la suflet, și chiar faptul acesta de a mă descrie pune în valoare terenul fertil al autocunoașterii.

Viața născută sub ochii lui Dumnezeu este o sursă infinită de plenitudine obținută prin virtutea cunoașterii. Ca să te cunoști pe tine însuți drept un om superior trebuie să faci dovada unei cunoașteri care are îndrăzneala de a nu-și recunoaște limitele, punând în centrul atenției tale meritul de a te introduce într-o lume plină de supereroi. Totodată, trebuie să iei în considerare meritul de a a te răscoli prin introspecția pe care o provoacă acea disecție rafinată a sufletului și eului tău văzut ca o sursă inepuizabilă de creație și revelație.

Dacă pentru o validare continuă a cunoașterii de sine este nevoie de o identificare a mijloacelor necesare unei bune observări (probabil este și asta o componentă de bază a inteligenței emoționale), atunci pentru finisarea cantităților mari de conținut sufletesc și intelectual apare dificultatea extensibilității punctelor de vedere care alcătuiesc esența unei noi spiritualități.

Leadershipul este rezultatul cunoașterii pe care ai obținut-o prin puterea lui "tu însuți" ridicată la superlativul relativ pozitiv: "sunt mereu deschis la nou și sunt mereu mai presus decât așteptările mele."

Şi mai cred un lucru. Cred că esența unei noi spiritualități rezonează cu efortul omului de a face din cunoașterea lui o trăire intensă a evenimentelor importante prin care trece pe parcursul vieții, așa încât el să fie vizibil către toți cei care caută să se diferențieze de ceea ce îi ține captiv: nesiguranța în a se repera ca oameni capabili să își învingă patimile și ignoranța.

Păcatul va fi odihna rațiunii pentru toți acei oameni care cred că pot fi mai buni decât ceilalți datorită cunoașterii preluate din lecțiile ascensiunii la puterea absolută. Este un mare păcat să te știi deasupra tuturor, fiindcă toți te vor privi cu invidie și dispreț, nu neapărat cu admirație. Însă rațiunea ta trebuie să triumfe prin subtilitatea erudiției, prin subtilitatea sugestiei, prin subtilitatea ideilor, și totodată ea trebuie să se încline în fata credinței care spune: "Nimic nu este imposibil."

* Notă: Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/pacatul-va-fi-odihna-ratiunii.html